

Най-хубавото птиче.

Едно време и птицитѣ прашали децата си да се учатъ — сжщо като хората. Тѣ си имали свои училища. Тамъ малкитѣ птичета учили какъ да хвъркатъ по-бързо, какъ да си намиратъ храна, какъ да виятъ гнѣзда — и всичко, което имъ трѣбвало въ живота.

Една лѣстовичка и една врана живѣли наблизо — били съседки. Веднѣжъ лѣстовицата видѣла враната, че бърза нѣкжде.

— За къде си тръгнала така, съседке? — попитала я лѣстовичката.

— Ще отида до училището, — отвърнала враната, — храна ще отнеса на вранчето си.

— Охъ, — рекла лѣстовичката, — моля те, съседке, почакай да ти дамъ, отнеси и на моето дете, — бърза работа имамъ, не мога да я оставя.

Враната се съгласила. Изнесла лѣстовицата храна, дала ѝ.

— Ами какво е твоето дете? — попитала враната, — не го познавамъ.

— Нищо, нищо, — рекла лѣстовица-

